

Класичне строфе – Момир Миодраг

БУЂЕЊЕ

У поруб твоје хаљине прсте си моје ушила
на крагни белој пегланој суза се моја сушила
на дугме прво под вратом укосо копчано
трагови јутарњи осташе и око заспано.

У прамен косе расуте злати се сунце изашло
буде се птице веселе не знају шта нас је снашло
руке и ноге у плетер кô пруће у забран
у ветар шапуће лишће и дах у дах је сабран.

МОРСКА СИРЕНА

Док ти гледам вито тело
ти сирено плавог мора,
таласи те запљускују
мени светли аурора.

Посејдону мутиш памет
морске виле ти завиде,
низ груди ти слане капље
да л' те сневах, ил' те виде'.

Сунце груди обасјава
маестрал ти мрси косе,

сву лепоту у загрљај
песак газе ноге босе.

Ко ти тело извајао
и ту нарав смерну благу,
и Он би се огрешио
да те сретне овлаш нагу.

ДРХТАЈ

Случајно те сретох после много лета
и не познах треном оно знано лице,
твоје ме питање у пролазу збуни
задрхта ми дамар кô на харфи жице.

У истом смо месту ал' се не виђамо
тако је и боље кад већ онда нисмо,
спознао сам касно за немире твоје
у опраном џепу уништено писмо.

И случајни сусрет, кô да плам се јави
трепери ми ваздух да л' то звона чујем,
застаде ми поглед да ухвати дугу
што се није збило нећу ни да снујем.

НА ИЛУЗИЈАМА

Не даде ово небо тмурно
а хтедох да ти напишем стих,

не иде ово сивило дана
уз твој умилни весео лик.

Јутром се расцвала ружа једна
ту под прозором мојим,
зацрвени се облак постиђен
што усне сладим образом твојим.

Уплићу прсти увојке дуге
у песми тој од сатена,
пустих те да ми промениш ритам
што пева моје срце од камена.

И слика сама магновење слуги
са платна где се млазом ликвор просу,
преливају се сребрна и златна
на илузијама кроз мирисну росу.

ВРАТИ МИ

Врати ми моје кликере, све оне шарене стакленце,
све чари раног детињства и оне бистре зденце.
врати ми лопту од крпе и мале камене пиље,
врати ми моје ожиљке лаванду и босиље.

Врати ми све моје праћке убоде од љуте драче,
све пликове од жаре од њих се најлепше плаче.
врати ми моја поља брда и ливаде цветне,
сво оно камење сиво врати ми дане сретне,

Врати ми рибице мале и ону моју реку,
врати све потоке њене знам да јој и даље теку,
врати ми песму славуја и цвет у њеној коси,
опојни мирис сена и врати траву роси.

Врати ми прво пијанство не морам више да пијем,
све оне свађе и кавге и данас битке бијем.
врати ми прве пољупце и макар загрљај један,
и корак онај жустри сад видим кол'ко је вредан.

Врати ми све што је моје све оне бесане ноћи,
сва она немирна јутра знам да ћеш Ти то моћи.
врати ми млечне зубе све оне шарке змије,
врати ми моје страхове без њих ни мене није.

